

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kiss István ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. Petruska Emil ügyvéd által képviselt I.rendű alperes neve (I.r. alperes címe) I.r. és II.rendű alperes neve (II.r. alperes címe) II.r. alperes ellen hibás teljesítésből eredő igény érvényesítése iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2009. június 6. napján kelt 13.ÓP.23.608/2007/43. számú végzéssel kijavított 2009. május 18. napján kelt 13.ÓP.23.608/2007/42. számú ítéletével szemben 45. sorszám alatt I. és II.r. alperes által előterjesztett fellebbezés és a Pf.2. sorszám alatt a felperes által előterjesztett csatlakozó fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett részét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezését részben megváltoztatja, és a felperest terhelő elsőfokú részperköltség összegét 796.700 (azaz hétszázkilencvenhatezer-hétszáz) Ft-ra leszállítja.

A fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket a peres felek maguk viselik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül adja ki az I.r. alperesnek a ... forgalmi rendszámú Adria gyártmányú ADRIATIK 650 DX lakóautót gyári tartozékokkal. Kötelezte az I.r. alperest, hogy a lakóautó átvételével egyidejűleg fizessen meg a felperesnek 10.092.480 Ft-ot, valamint 10 millió Ft után 2008. február 7-től, 92.480 Ft után 2005. január 1-jétől a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegét. Arra az esetre, ha az I.r. alperes vagyona a követelést nem fedezi, a fenti összeg megfizetésére a II.r. alperest kötelezte az I.r. alperessel egyetemlegesen. Az elsőfokú bíróság ítéletében kimondta, hogy a teljesítéssel a felperes köteles elől járni. Az elsőfokú bíróság az ezt meghaladó keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg az I. és II.r. alpereseknek egyetemlegesen 1.033.460 Ft részperköltséget.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy 2001. szeptember 27-én a felperes és az I.r. alperes között a Ptk. 379. § (1) bekezdésében szabályozott szállítási szerződés jött létre. A szerződés szerint az I.r. alperes 2001. október 20-ig egy Fiat Ducato 2.8 JTD alvázra épített ADRIATIK 650 DX lakóautó gyári tartozékokkal való leszállítását vállalta a felperes részére bruttó 9.200.000 Ft vételárért. Az I.r. alperes a lakóautóra 1 év jótállást vállalt, beázás esetére 2 év jótállást biztosított. Az alperes intézkedésére a Fővárosi Közlekedés Felügyelet 2001. október 15-én kelt határozatával egyedi forgalomba helyezési eljárás keretében a határozatban írt feltételekkel engedélyezte a jármű forgalomba helyezését. A határozat rögzítette, hogy a jármű össztömege 3.500 kg, saját tömege 2.900 kg. A határozat a lakóautó egyéb jellemzőit is megjelölte. Az I.r. alperes 2001. október 19-én adta át a lakóautót a felperesnek, aki járulékos költségekkel együtt 10.200.000 Ft-ot fizetett ki az I.r. alperesnek.

A felperes a jármű átvételét követő napon Fiat szakszervizbe vitte a járművet azzal, hogy a motor erőtlen, rángat, motorzaj hallható. A szakszerviz garanciális javítást nem vállalt azzal, hogy a garanciális feltételek nem tisztázottak. A felperes a II.r. alpereshez intézett levelében a fentiekre figyelemmel csereigényt jelentett be. Ezt követően a felperes motorikus hibával több ízben szervizt keresett fel, illetve e hibákat levélben közölte az I.r. alperessel kifogásolva azt is, hogy nem kapott jótállási jegyet a lakóautóhoz. A felperes utoljára 2002. november 12-én, majd 2003. március 19-én vitte szervizbe a gépkocsit, majd 2003. április 3-án terjesztette elő keresetét jótállásra, szavatosságra és a Ptk. 310. §-ban szabályozott hibás teljesítéssel okozott kártérítésre hivatkozással.

Az elsőfokú bíróság a perben beszerzett két gépjármű szakértői vélemény alapján megállapította, hogy a Közlekedés Felügyelet közokiratnak minősülő határozatához, a forgalmi engedélyhez és a jármű műszaki leírásához képest 140 kg-mal lépi túl a megengedett 3.500 kg-os összes tömeget. Így a felépítmény tömege miatt a jármű menetkész, de terhelés nélküli állapotában is a maximális terhelés határán van, a hátsó tengely rugói már a legkisebb ütegyenetlenség esetén is felütköznek a rugóbakra, a jármű közlekedésbiztonságra veszélyes. A jármű valós össztömege miatt B kategóriás jogosítvánnyal nem vezethető, csak C kategóriás tehergépkocsi vezetői jogosítvánnyal üzemeltethető. Az össztömeg túllépése miatt a járműre nem szerelhető biciklitartó és tetőcsomagtartó.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes alkalmanként használta a járművet, azzal munkába járt, lakóautó találkozókon vett részt, azzal 23.330 km-t közlekedett. A felperes kölcsönzés útján kívánta hasznosítani a lakóautót, a cég tevékenységi körét erre figyelemmel bővítette, melyet a Cégbíróság 2002. március 4-én bejegyzett a cégnyilvántartásba. A felperes a hibás teljesítéssel összefüggésben 92.480 Ft költséget fizetett ki különböző mérések kapcsán.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével arra a következtetésre jutott, hogy az I.r. alperes a Ptk. 310. §-a, 318. § (1) bekezdése és 339. § (1) bekezdése alapján

kártérítési felelősséggel tartozik a felperessel szemben még akkor is, ha a pert megelőzően a hiba kivizsgálása érdekében a felperessel együttműködött, illetve a hibáról nem tudott, hiszen a felperes részére olyan szolgáltatást nyújtott, amely nem felelt meg a járműre vonatkozó gyártói műbizonylat paramétereinek.

Az elsőfokú bíróság mellőzte az alperesek által felajánlott bizonyítást arra vonatkozóan, hogy a bíróság keresse meg az Adria gyárat a jármű műszaki paramétereinek közlése végett, illetve a P. Zrt-t annak tisztázása végett, hogy milyen alapon adta ki a felperes részére a jármű jogszabályoknak megfelelő voltát igazoló tanúsítványt. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a beszerzendő nyilatkozatok az I.r. alperes felelősségének kimentésére nem lettek volna alkalmasak. Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás alapján arra is következtetést vont, hogy az I.r. alperes a felróhatóság alól nem mentette ki magát.

Az elsőfokú bíróság a szakvéleményre utalással arra is következtetést vont le, hogy a felperes a jogazon gondosságával kezelte a járművet, kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, a kár bekövetkeztében nem hatott közre, így a Ptk. 340. § (1) bekezdése nem alkalmazható.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (1) bekezdésére figyelemmel helyreállította a szerződéskötést megelőző állapotot, megállapította, hogy a lakóautó forgalmi értéke az időmúlásból eredően csaknem a felére csökkent, ez az értékcsökkenés azonban nem róható a felperes terhére, mivel igényének érvényesítésével nem késlekedett. A felperes azonban nem a felelős őrzés szabályai szerint tárolta a járművet, hanem használta azt, holott ennek tilalmát eseti döntés rögzíti. Ezért úgy értékelte, hogy a használati díj ellenértéke és a felperesnek a kifizetett vételár után járó késedelmi kamat összege egymást kiegyenlíti abban az intervallumban, amíg a felperes a lakóautót használta. 2008. február 7-től a jármű műszaki vizsgájának lejártától ítélte meg a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti mértékű késedelmi kamatot a felperes javára a felperes által az I.r. alperesnek kifizetett vételár összege után figyelemmel arra, hogy ettől az időponttól kezdődően a felperes már bizonyosan nem használta a járművet.

Az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte a felperes súlyadó és biztosítási díj megfizetése iránti keresetét arra figyelemmel, hogy a felperes a járművet használta, így e költségek nem álltak okozati összefüggésben az I.r. alperes hibás teljesítésével. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság a hibás teljesítéssel okozati összefüggésben lévőnek ítélte meg a felperes azon kiadásait, amelyek a lakóautó hibájának vizsgálatával merültek fel, s melyeknek összege okiratokkal igazoltan 92.480 Ft volt. E körben a késedelmi kamat kezdő időpontjának meghatározása kapcsán az elsőfokú bíróság figyelemmel volt arra, hogy e költségek mikor merültek fel, így középarányos időpontként 2005. január 1-jét határozta meg.

Az elsőfokú bíróság elutasította a felperes 17.900.000 Ft elmaradt haszon megfizetésére irányuló keresetét, amelyet arra alapított, hogy a lakóautót szándékában állt kölcsönzés útján hasznosítani, erre azonban a jármű hibája miatt

nem volt lehetősége, így a kölcsönzésből eredő haszontól esett el. A felperes azonban a bíróság tájékoztatásának ismeretében visszavonta a szakértő kirendelésére vonatkozó indítványát, így a felperes e keresetét kellően nem bizonyította.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján döntött a perköltség viseléséről. E körben elszámolta a felek által előlegezett ügyvédi munkadíjakat, szakértői díjakat, illetéket, útiköltséget, egyéb költséget és a másodfokú bíróság hatályon kívül helyező végzésében megállapított fellebbezési költséget, s ezt a pernyertesség-pervesztesség arányában osztotta meg a felek között azzal, hogy a pertárgyérték 30.381.454 Ft.

Az alperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a kereset elutasítását kérték. Az alperesek arra hivatkoztak, hogy közokirattal igazolták azt, hogy a lakóautó megfelelt a jogszabályoknak és a hatósági előírásoknak. Hangsúlyozták, hogy a szakértők nem ismerték az autó átadáskori állapotát. Utaltak arra, hogy a felperes jelentősen átalakította a lakóautót, utólagosan nagyméretű riasztóberendezést, ólomakkumulátort szerelt be, a vezetőfülkében tárgyakat helyezett el. Az alperesek szerint a szakértők helytelenül vették figyelembe a tartályok tartalmát, pontatlan az 50 kg-os lépésekben való mérés. Más országokban ugyanezen lakóautó-típus megfelelő. Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság az alperesek által felajánlott bizonyítást mellőzte, így a 2006-os műszaki vizsga adatai a mérésekre vonatkozóan nem állnak rendelkezésre.

Az alperesek hivatkoztak még arra, hogy a fényképek igazolják a lakóautó nagymértékű elhasználtságát, a felperes nem tartotta megfelelően karban a járművet, nem igazolta a garanciális szervizelést. A kilométeróra környezetében megbontás nyomai tapasztalhatók, a kilométeróra nem a tényleges futásteljesítményt rögzíti. Az alperesek sérelmezték a perköltség viseléséről való rendelkezést is. Hangsúlyozták, hogy a pertárgyérték 43.903.211 Ft volt, így a pernyertesség-pervesztesség arányát ehhez kell viszonyítani.

A felperes csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen jótállás címén kérte az alperesek marasztalását. Arra hivatkozott, hogy keresetét határidőben érvényesítette. Utalt a BDT-ben közzétett 2006. évi 1302 döntésre. A felperes kérte, hogy a bíróság az alperes marasztalásának összegét emelje fel 10 millió Ft-tal, ami a lakóautó kölcsönzésének elmaradásából adódó elmaradt haszon. Kérte, hogy a másodfokú bíróság rendeljen el szakértői bizonyítást. A felperes arra hivatkozott, hogy bírói kioktatás miatt nem kérte a szakértő kirendelését az elsőfokú eljárásban. A kamatfizetés kezdő időpontját is kérte megváltoztatni 2001. október 19-re. Kérte, hogy a bíróság mellőzze a lakóautó kiadására vonatkozó kötelezését, mert a jármű értéktelen. Kérte a perköltség összegének a módosítását is.

A felperes az alperesek fellebbezésével szemben, illetve az alperesek a felperes fellebbezésével szemben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

Az alperesek fellebbezése csak a perköltség viselés tekintetében alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság eljárása során az elmaradt haszonra vonatkozóan a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségének teljes körűen eleget tett. A felperes hivatkozásával szemben a 39. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldalán tett nyilatkozata szerint nem a bíróság tájékoztatása alapján, hanem a bírói tájékoztatás ellenére nem kérte szakértő kirendelését. E nyilatkozat nem értelmezhető akként, hogy a felperes nem tud nyilatkozatot tenni a szakértő személyére vonatkozóan.

A Pp. 3. § (3) bekezdése, 164. § (1) és (2) bekezdése értelmében a bíróság hivatalból nem rendelhetett el bizonyítást. A per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a lakóautó kölcsönzés elmaradásával kapcsolatban milyen kára keletkezett. A bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy e ténynek a bizonyítása szakkérdés, a felperes pedig szakértő kirendelését nem kérte, így e körülményt a felperes terhére kellett értékelni.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság a tekintetben is, hogy az alperesek által felajánlott bizonyítást nem rendelte el, mert az Adria gyártól, illetve a P. Zrt-től beszerzendő nyilatkozatok nem lettek volna alkalmasak az I.r. alperes felelősségének kimentésére.

Az IMSZB igazságügyi testületi véleménye a Pp. 183. § (2) bekezdése értelmében nem minősül a korábban beszerzett szakvélemény felülvéleményezésének, hanem a szakértő szakvéleményével esik egy tekintet alá. Az alperes által beszerzett magánszakértői vélemény a bírói gyakorlat szerint az alperesek szakkérdésekben tett személyes nyilatkozataiként értékelhetők.

Mindkét perbeli szakvélemény egyező a tekintetben, hogy az I.r. alperes által szolgáltatott lakóautó nem felel meg a szerződésben kikötött tulajdonságoknak. A jármű méretezése eltér a jármű műszaki leírásában és a forgalmi engedélyben, valamint a hatósági engedélyben foglalt méretezéstől, a jármű a közlekedésbiztonságra veszélyes, B kategóriás jogosítvánnyal nem vezethető, arra - a használati utasítással szemben - nem szerelhető biciklitartó, tetőcsomagtartó, vonóhorog. Ezáltal a Ptk. 305. § (1) bekezdés alapján a teljesítés hibás. A perben kirendelt szakértők a lakóautót megvizsgálták, méréseket végeztek, rendelkezésükre állt valamennyi perbeli adat. A szakvélemények egyértelműek, aggálytalanok, kellőképpen indokoltak, azok lerontására nem elegendő az alperesek nyilatkozata. Az alperesek által felkért magánszakértő a lakóautót nem vizsgálta, a perben kirendelt szakértők által tartott vizsgálatoknál, méréseknél nem volt jelen.

A Pp. 195. § (6) bekezdése értelmében ellenbizonyításnak közokirattal szemben is helye van. A perben beszerzett szakértői vélemények pedig a forgalomba helyezési

eljárásban hozott határozattal szemben alátámasztják azt, hogy a jármű méretezése nem felel meg a gyártói leírásnak.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése kapcsán maradéktalanul betartotta a Pp-ben foglalt szabályokat.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítékok okszerű mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást és abból helytálló jogi következtetést vont le arra, hogy az I.r. alperest teljes körű kártérítési felelősség terheli a hibás teljesítés miatt és az I.r. alperes a felróhatóság alól nem tudta magát kimenteni {Ptk. 339. § (2) bekezdés}. Emellett az alperesek nem bizonyították azt sem, hogy a felperes a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján felelősséggel tartozna, így a kártérítés csökkenthető lenne.

A felperes jótállásra, illetve szavatosságra alapított keresete alaptalan, figyelemmel arra, hogy a felperes mind a jótállási, mind a szavatossági határidőt elmulasztotta. A lakóautóra a szerződés alapján 1 éves jótállási határidő vonatkozik. A Fiat cég a 2001. október 16. után értékesített Fiat gépkocsikra vállalt 2 éves jótállást. A perbeli gépkocsi Fiat alvázra épített ADRIATIK lakóautó, amelynek a F. Kft. sem nem importőre, sem nem forgalmazója. Emellett a felperes és az I.r. alperes 2001. október 16-a előtt 2001. szeptember 27-én kötöttek szállítási szerződést a perbeli lakóautóra. A Fiat alvázra épített ADRIATIK típusú járműre nem vonatkozik a Fiat cég által vállalt 2 éves jótállási határidő. Az I.r. alperes részéről a teljesítésre 2001. október 19-én került sor, így a jótállási idő 2002. október 19-én lejárt anélkül, hogy a felperes igényét bíróság előtt érvényesítette volna.

A felperes elmulasztotta a Ptk. 305. § (1) bekezdése szerinti szavatossági igényének érvényesítési határidejét is. A Ptk. 308. § (1) bekezdése értelmében a jogosult a teljesítéstől számított 6 hónapos elévülési határidő alatt érvényesíthette volna szavatossági jogait. A felperes a hiba tényét a gépkocsi átadását követő napon felismerte, 2002. november 12-ig a hiba fennálltát több ízben jelezte az I.r. alperesnek, illetve a lakóautó javítását, annak kicserélését kérte, illetve elállási szándékát is jelezte. Az I.r. alperes a jármű motorhibáját mindvégig vitatta, a lakóautó vizsgálatától azonban nem zárkózott el. A felperes 2002. november 12. után csupán 2003. március 19-én vitte szervizbe a gépkocsit, s 2003. április 3-án terjesztette elő keresetét a bíróságon. A felperes 2002. március 26-án tett igénybejelentést. A felperesnek szavatossági igényét legkésőbb 2002. március 26-tól számított 3 hónapon belül érvényesítenie kellett volna a Ptk. 308. § (2) bekezdése alapján.

Ugyanakkor a felperes a Ptk. 310. §-ra alapított kártérítési igényét a Ptk. 324. § (1) bekezdése szerinti 5 éven belül előterjesztette, mely idő alatt a szavatossági igényvel azonos alapú kártérítési igények és a következményi károk is érvényesíthetők, figyelemmel az I. PGED III. pontjában kifejtett elvekre is.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 355. § (1) bekezdésére figyelemmel a szerződéskötést megelőző állapotot állította helyre. A felperes a dolog rendeltetésszerű használat következményeként keletkezett értékcsökkenésért nem felel a Ptk. 309. § (2) bekezdése értelmében, ugyanakkor a jogosultnak a körülmények által lehetővé tett legrövidebb időn belül érvényesítenie kell igényét, tehát ha a jogosult a kártérítési igény érvényesítésével késlekedik, az ebből eredő kárt ő viseli. Ezért az elsőfokú bíróság 2001. október 19. és 2008. február 7. közötti időre nem ítelt meg késedelmi kamatot a felperes részére, mert a késedelmi kamattal egyező összegű használati díjat állapított meg az I.r. alperes javára, s azt a Ptk. 296. § (1) bekezdése alapján beszámíthatta a késedelmi kamatba. Ennél magasabb összegű használati díj felmerültét az alperesek nem bizonyították a perben, holott azt a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján az alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk.

Miután a felperes az elmaradt haszonnal kapcsolatban az elsőfokú eljárásban akként nyilatkozott, hogy szakértői bizonyítást nem kér, a Pp. 235. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban már nem igényelheti szakértő kirendelését. Az elsőfokú bíróság helytállóan hárította felperesre e körben a bizonyítatlanság következményét.

Alaptalan a felperes lakóautó kiadásának mellőzésére vonatkozó indítványa, hiszen a szerződéskötést megelőző állapot helyreállítása körében a szolgáltatások és az ellenszolgáltatások visszajárnak, így a felperes a lakóautó kiadására köteles. Nem lenne mellőzhető a lakóautó kiadása akkor sem, hogyha a lakóautó értéktelen lenne, azonban a felperes előadásával szemben a szakértői vélemény alapján megállapítható, hogy a lakóautó forgalmi értéke 5.500.000 Ft.

Az elsőfokú bíróság a II.r. alperest is helytállóan marasztalta az 1988. évi VI. törvény 9. § (1) bekezdése alapján.

Bár a felperes legmagasabb kereseti kérelmét 43.903.211 Ft-ban határozta meg, azonban a beadványból megállapítható, hogy a felperes a főkövetelés mellett kamatokat és perköltségeket is elszámolt ebben az összegben (28/F/1. sorszámú beadvány). A Pp. 25. § (4) bekezdése értelmében a főkövetelés járulékai az érték megállapításánál figyelmen kívül maradnak, így a legmagasabb pertárgy érték 28.686.300 Ft (vétélár 10 millió Ft, elmaradt haszon 17.900.000 Ft, súlyadó 147.360 Ft, biztosítás 547.460 Ft, mérések költsége 92.480 Ft, összesen 28.686.300 Ft).

Az elsőfokú bíróság a pernyertesség-pervesztesség arányát helytállóan határozta meg 33 %-os és 67 %-os arányban. A felek nem vitatták az elsőfokú bíróság által elszámolt előlegezett perköltség összegeket. A felperes által előlegezett költségek összege az ügyvédi munkadíj nélkül 1.650.695 Ft, amelyből a 33 %, azaz 544.730 Ft illetné meg. Az alperesek által előlegezett perköltség összege az ügyvédi munkadíjat figyelmen kívül hagyva 1.327.260 Ft, ennek 67 %-a illetné meg az alpereseket, ami 889.264 Ft. Ebből az összegből levonva 544.730 Ft-ot, az alpereseket 344.534 Ft perköltség illeti meg. Az ügyvédi munkadíj elsőfokú bíróság

Ítéletében rögzített összege sem vitatott, a pernyertesség-pervesztesség arányában az alperesek javára megállapított 1.330.000 Ft 34 %-a illeti meg az alpereseket, melynek összege 452.200 Ft. Ehhez az összeghez hozzáadva 344.534 Ft-ot, az alperest 796.734 Ft illeti meg, szemben az elsőfokú bíróság által kiszámított 1.033.460 Ft-tal. Így a másodfokú bíróság az alperes javára járó perköltség összegét leszállította.

A kifejtett indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdésére figyelemmel a per főtárgya és a kamatok tekintetében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a perköltségre vonatkozó rendelkezését pedig részben megváltoztatta.

Miután sem a fellebbezés, sem a csatlakozó fellebbezés nem vezetett eredményre, a Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében a felek a fellebbezési eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

Budapest, 2010. március 24.

Dr. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pestovics Ilona s.k.
előadó bíró

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő